

Mivégre házasodunk?

Sátoraljaújhely, 2012.07.21.

Suhai György

Akár elhisszük, akár nem, mindannyiunkra óriási hatással vannak a hollywoodi álomgyár által produkált filmek. A média szinte folyamatosan bombáz bennünket különböző reklámokkal, magazinokkal és bulvárlapokkal. Az internetes keresési statisztikák szerint rengetegen követik nyomon egy-egy celeb magánéletét, viharos szerelmi kapcsolatait. Csak néhány címet idézek taláalomra egy népszerű bulvárlap nyári számainak címlapjáról. Magyar és külföldi sztárokról szólnak az alábbi hírek:

„Szakítás után ismét szerelmesek”, „Mindig fiatalabb pasijai vannak”, „Mindig a férfiak teszik tönkre”, „Szakítás: megint vége a szépség kapcsolatának”, „Ki kivel járt? Döbbenetes, eltitkolt sztárszerelmek.” Hasonló címekkel találkozunk a Glamour, Joy, Marie Claire, Cosmopolitan, stb. magazinok (vagy az ezeknél igénytelenebb, közönségesebb újságok) címlapjain is.

Néhány évvel ezelőtt a sokak által „keresztyén Nők Lapja” néven is ismert *Lydia* magazin egyik, első olvasásra kétértelmű főcímén akadt meg a szemem, mely a következő volt: „Mi végre házasodunk”. Hogyan értsük ezt a címet, kérdésként vagy felkiáltásként? „Mi célból házasodunk?” vagy „Mi végre házasodunk!”

Sokunkat (a fenti magazinok címlapjain szereplő sztárokkal együtt) inkább az utóbbi kérdés foglalkoztat. A lényeg, hogy végre én is összeköthessem valakivel az életemet. Az életem akkor lesz teljes, én akkor leszek boldog, akkor fogok révbe érní, ha végre nekem is lesz egy párom. „Ha megtalálsz az igazit, örökre boldog leszel!” Ezt sugallja a média. A boldogtalanságod oka, hogy nem találsz még meg az igazit, és ha netán most éppen van valakid, de nem mennek olyan jól a dolgok, akkor ez bizonyára azt jelenti, hogy nem ő az igazi. Valóban fontos kérdés, hogy ki lesz a társam, hogy kivel fogok leélni egy egész életet. Sokkal fontosabb azonban, hogy tisztázzuk a kérdést: *Mi célból házasodunk?* Most ezt a kérdést, azaz a *motiváció* kérdését fogjuk körüljárni. Egy következő alkalommal felsorolok majd néhány gyakorlati szempontot is a párválasztáshoz. És végül megnézzük azt is, hogy milyen szerepet játszanak gyakran hullámzó érzelmeinknek a párválasztásban.

Talán nem meglepő, hogy Jézus korában is voltak olyan emberek, akik számára meglehetősen központi kérdés volt a párválasztás és a házasság. Az egyik ilyen ember egy samáriai asszony volt, akinek az élete egy adott pontján ez a kérdés váratlanul megoldódott, a Jézussal való találkozásnak köszönhetően. Vizsgáljuk meg ezt a jól ismert történetet (János evangéliuma 4. fejezete) és nézzük meg, mit tanulhatunk a házasság és párválasztás *motivációjával* kapcsolatban.

Egy szomjas asszony jön a kúthoz, és Jézus ott szólítja meg, ahol szűkséget szenved, ahol hiány van az asszony életében. Vízért kér tőle, majd elkezd beszélni ennek a szomjas asszonynak az élő vízről, ami az Isten ajándéka, és ami teljesen és tökéletesen képes megelégtetni az asszony szomjúságát is. Nem tudom, feltűnt-e, hogy Jézus mindig ott kapcsolódik az életünkhöz, ahol valamilyen szűkséget szenvedünk. A betöltetlen szűkségeinken, vágyainkon keresztül közelít hozzánk. Tudja, hogy mi a legérzékenyebb pontunk.

Mire szomjazott az asszony?

A körülményeit ismerve nem nehéz kitalálni, hogy mi volt az ő betöltetlen szükséglete. Megvetett, kiközösített, megbélyegzett volt. Először is *nő* volt (a zsidó férfiak nem tekintették egyenrangú partnereknek a nőket és szóba se álltak velük az utcán), ráadásul *samáriai* nő volt (a zsidók gyűlölték a samáriaiakat). Még a samáriaiak között is közutálatnak örvendett, mert úgy váltogatta a társait, mint más a fehérneműjét. Öt férjet már elfogyasztott, a mostani férfival már össze se házasodott (Jn 4:18). Minek? Úgy is csalódás és válás lesz a vége. Bizonyára ez is tovább mélyítette szégyenérzetét és megvetettség érzését. Ezt még hűsbavágóbban érezhette egy *zsidó rabbi* jelenlétében. Úgy gondolom, nem állunk messze az igazságtól, ha azt mondjuk, hogy ez az asszony **elfogadásra, szeretetre, megbecsülésre** szomjazott.

Mivel próbálta megelégtetni a szomjúságát?

Férfiakkal, párkapcsolattal. Azt gondolta, hogy majd egy megfelelő társ fogja megadni neki azt a szeretetet, elfogadást és megbecsülést, amire vágyott. Izraelben akkoriban legfeljebb három házasság volt törvényileg engedélyezve. Nem tudom, hogy Samáriában mennyi volt a felső határ, de a zsidó törvényes kereteket jócskán kimerítette a sorozatos próbálkozásaival ezen a téren. Persze azt sem tudjuk pontosan, hogy mi történt a férjével. Lehet, hogy kihasználta őt, majd faképnél hagyták, mikor megismerték, hogy milyen is ő valójában. A legtöbben ettől rettegünk, hogy egy nap majd kiderül rólunk, hogy milyenek is vagyunk valójában és akkor már nem fogunk kelleni senkinek. Az is lehet (ennek kisebb a valószínűsége), hogy ő „dobta” a férfiakat, mert egy idő után már nem adták meg neki, amire szomjazott. Vagy lehet, hogy mindegyik férfi meghalt. Akármilyen is történt, ez az ismétlődő eseménysor (házasság, elválás, házasság, elválás...) mindenképpen figyelemre méltó; az asszony férfiakkal, házassággal kapcsolatos gondolkodásáról árulkodik. Ezt kezdi el leleplezni Jézus, amikor azt mondja neki: *„Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik”* (Jn 4:13).

Fontos látnunk, hogy két síkon zajlik a Jézus által kezdeményezett párbeszéd. Az asszony számára olyanok voltak a férfiak, mint a kutak, újra és újra hozzájuk szaladt meríteni. Hiába járt hozzájuk, sohasem tudták őt igazán és maradandóan megelégtetni, s ezért mindig újabb kutak (férfiak/párkapcsolatok) után kellett néznie. Nem Istenben, hanem a férfiakban kereste a teljes megelégtülést. Ez az asszony a férfiakat imádta, a párkapcsolatot/házasságot bálványozta. Ugyanazt a kettős bűnt követte el, mint annak idején Izrael [a Károli fordítás erőteljesebb]: *„Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.”* (Jer 2:13)

A bálványozott férfiak mind repedezett falú kutak voltak, amelyek egy idő után kiapadtak és nem lehetett belőlük többé meríteni, s ezért az asszony „kútról kútra” járt úgy, ahogy ahhoz a konkrét kúthoz, ahol Jézussal találkozott. Úgy tűnik, BB Évi is ugyanezt az utat járja: *„Rossz férfit választott”* (Kiskegyed, 21. évf. 25. sz.), *„Jobban van, de az új szerelem megint tönkreteheti”* (Kiskegyed, 21. évf. 36. sz.). Jeremiás így folytatja [Károli]: *„mert elhagytak engem a ti atyáitok, azt mondja az úr, és idegen istenek után jártak, és azoknak szolgáltak és azokat imádták, engem pedig elhagytak”* (Jer 16:11).

Pontosan ezt tette a samáriai asszony. Idegen isten, bálvány mindaz, amitől túl sokat várunk, ami túl fontossá, túl központivá, azaz a legfőbb dologgá válik az életünkben. Bálvány az, amire a szívünk

mélyén azt gondoljuk, hogy az életnek csak akkor van értelme, én csak akkor leszek értékes, csak akkor leszek fontos, csak akkor leszek boldog stb., ha azt a dolgot megkapom.

Amikor középiskolás voltam, a *Tuti dolog* (1985) volt a kedvenc filmem, ami két gimnáziumi éve vége felé járó nagyon laza srácról szól. Egyikük (Gibson) a Harvardra kerül, rengeteg stréber lány egyhangú társaságába. A másik srác (Lance) egy névtelen floridai kis suliban kezdi meg egyetemi tanulmányait, ahol állandóan buli és napsütés van, a lányok pedig pikáns fürdőruhában szaladgálnak mindenfelé. Lance a bulik hangulatát ecsetelő telefonhívásokkal „zaklatja” a Harvard fojtogató légkörétől egyre jobban besavanyodó cimboráját. Egy nap Lance még egy képet is küld barátjának, hogy a feszültséget tovább fokozva megpróbálja rábeszélni őt élete legnagyobb kalandjára: a képen található tuti nő felkutatására, aki valahol Floridában épp órá vár és csak utána epekedik. A film nagy része a tuti nőhöz való eljutásról, a „tuti dolog” megtalálásáról szól. A film végére nagy nehezen sor kerül a nagy találkozásra, de igen hamar kiderül, hogy nem is olyan tuti az a tuti nő. Nem árurom el a csattanót, mert nem is ez a lényeg. A döbbenetes az, hogy minél többet gondolok vissza erre a filmre, annál inkább szembesülök azzal, hogy mennyire az én életemről szól. És sok barátom, testvérem, ismerősöm életéről.

Ugye ismerős ez a forgatókönyv? Ez fut le sokunk életében anélkül, hogy észre vennénk. Mindannyian a tuti nőt keressük, tizen-, huszon-, harminc, negyven, sőt még ötven évesen is! Fájdalmas csalódások és szakítások sorozatán vagyunk már túl, és még mindig azt hisszük, hogy van valahol egy Isten által elkészített, személyre szabott, általunk alaposan átgondolt "paraméterekkel" rendelkező, tökéletesen hozzánk illő, minden legbelsőbb vágyunkat megelégtítő tuti nő/férfi (aki ráadásul még tuti hívó is). Még az oly népszerű Glamour magazin is elítélően nyilatkozik a tuti nő mítoszáról:

„Manapság egyre több férfi és még több nő vakon hisz az 'igazi' létezésében, akiről az az elképzelése, hogy első pillantásra tudni fogja, csak ő és senki más nem kell, no meg persze vele minden olyan gördülékenyen megy majd, mint a mesében. Mivel ez szinte sosincs így, ezek az 'ábrándos' emberek sok esetben azért maradnak egyedül, mert teljesen fals elképzeléseik vannak arról, hogy valójában mitől működik egy házasság.” („Házasság pro és kontra”, Glamour, 2012. októberi szám, 71-72. old.)
Mi, keresztyének mégis rendületlenül hiszünk ebben a mítoszban és „kútról kútra” járunk csakúgy, mint ez a samáriai asszony. Francis Schaeffer fogalmazta meg egyszer azt, hogy *„ha valakinek az az elvárása az élettől, hogy vagy sikerüljön minden tökéletesen vagy inkább nem kell semmi, az mindig a semmit fogja kapni.”* Ha így folytatod tovább, féltő, hogy te is a semmit fogod kapni.

Egyik barátom úgy fogalmazott egyszer, hogy a párválasztás olyan, mint egy publikus díjcsomagválasztás. Egy korlátozott számú, a szolgáltató által meghatározott paraméterekkel és díjszabással rendelkező előfizetői „csomag” közül kell kiválasztanunk a számunkra legszimpatikusabbat. Nincs lehetőség a paraméterek megváltoztatására, nem lehet testre szabni a szolgáltató által felkínált díjcsomagokat és nem lehet az összes ajánlatból összegyűjteni egy tuti díjcsomagot sem. Erre csak ún. flottás (azaz csoportos) előfizetés esetén van lehetőség, és itt is csak bizonyos keretek között. Én csupán arról dönthetek, hogy elfogadom-e valamelyik ajánlatot vagy nem kell egyik sem. Ha hisszük, hogy szuverén Urunk van, akkor azt is hinnünk kell, hogy nem véletlen az, hogy milyen közösségben, milyen körökben mozogunk, milyen emberekkel vagyunk körülvéve. Igen valószínű, hogy valamiképpen ezek közül az emberek közül kell tudnod „kiválasztani” vagy felismerni azt az egyet, akit az Úr a te társadul szánt. Ez, akárhogy is nézzük, korlátozott számú lehetőséget jelent: több

„publikus díjcsomag”, a „Szolgáltató” által előre meghatározott „paraméterekkel”. Kell vagy nem? Nincs semmi értelme a valóságtól teljesen elrugaszkodva tovább dédelgetni azt a romantikus elképzelést, hogy mi van, ha az Istentől rendelt (általam elképzelt) társ valahol az ország vagy a világ egy másik pontján él és ott kellene valahogy megtalálnom.

Mivel kelti fel Jézus igazán az asszony érdeklődését?

Jézus azt mondja ennek az asszonynak: *„aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”* (Jn 4:14) Vagyis Jézus ismer egy olyan kút, egy olyan vízforrást (saját magát), ami örökre meg tudja őt elégíteni, és akkor többé már nem kell „kútról kútra” járnia. Jézus azt mondja, hogy többé nem kell külső, kiapadó forrásokhoz folyamodnia, mert ez a forrás belülről fog felfakadni, ez egy belső kút (az Istennel való belső lelki szeretetkapcsolat, mely a Szentléleknek köszönhetően állhat helyre), mely soha ki nem apad. Ez aztán felkelti az asszony érdeklődését. Egy kút, amely teljesen megelégit, és akkor nem kell többé „ehhez a kúthoz” (párkapcsolat/férfiak) jönnöm vizet meríteni?! *„Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni!”* (Jn 4:15) – mondja az asszony.

Én különösen is együtt tudok érezni ezzel asszonnyal. Amikor Amerikában voltam, igen hamar szembesülnöm kellett azzal, hogy mennyire borzasztóak a kinti édességek. Nem volt egy normális amerikai csoki. Elkezdtem hát hihetetlenül vágyakozni a Milka csoki után. Meg is lepődtem, mert soha sem volt még bennem ilyen erős vágy egy csokira. Olyan lehetett Jézusnak ez az ajánlata, mintha valaki odakint azt mondta volna, hogy ő tud nekem adni egy Milka csokit. Valószínűleg én is valami hasonlót mondtam volna annak az embernek: *„Add nekem ezt a Milka csokit, hogy ne kelljen többé amerikai csokit ennem!”*

Nekem ez a kút kell! – mondja az asszony. Mire Jézus azt mondja neki: *„Hívd ide a férjedet!”* (Jn 4:16) és ezzel az asszony legfájóbb pontjára tapint, mely első olvasásra kegyetlenek és akár még megszegényítőnek is tűnhet. Ám biztosak lehetünk abban, hogy Jézusnak nem ez volt a célja. Ahogy fentebb is említettem, Jézus mindig a betöltetlen szükségleteinken, az életünk hiányain, a mi fájó pontjainkon keresztül közelít hozzánk, azért, hogy meggyógyíthasson minket. Jézus az akarja jelezni ezzel az asszonynak, hogy nem olyan egyszerű a dolog. Vagyis: *„nem lehet tied ez az élő víz addig, míg te a repedezett bálvány-kútjaidból akarsz meríteni. Szeretnék erről a bálványimádásról beszélgetni veled az életedben. Hogy állsz a párkapcsolattal, a társkérdéssel, a férfiakkal? Szeretném leleplezni és megmutatni neked, hogy mi is hajtott téged eddig a férfiakhoz, beleértve azt a férfit is, akivel most együtt élsz. Szeretném, ha megértenéd, hogy mit keresel a férfiaknál, mit vársz a házasságtól, a párkapcsolattól. Mi végre akarsz házasodni?”*

A bálványainknak le kell lepleződniük és össze kell törniük ahhoz, hogy miénk lehessen az Isten ajándéka, hogy helyreállhasson a kapcsolatunk Vele. Ez pedig egy rendkívül fájdalmas dolog. Ez valódi összetörtetés, amolyan halálközeli élmény. Úgy érezzük, összeroppanunk, belehalunk, amikor Isten összetöri a bálványainkat. Összetörtetés nélkül azonban nincs helyreállítás. Lehet, hogy a tuti nő, a tuti társ bálványának is össze kell törnie az életünkben, hogy helyreállhassunk, azaz hogy megtapasztalhassuk azt a fajta megelégitetést, ami egyedül az Istennel való személyes kapcsolatból fakadhat?

Mindannyian szomjasak vagyunk és vágyakozunk erre az érzelmi/lelki beteljesedésre és megelégitetésre és a legkézenfekvőbb megoldásnak számunkra is egy hús-vér ember meghitt

ölelése, kényeztetése, a vele való testi egyesülés tűnik. Egy kedves ismerősöm, egy idősebb néni (nevezzük Klári néninek) nagyon sokat szokott mesélni nekem az édesapjáról, aki hihetetlenül gyengéd, kényeztető szeretettel vette őt körül, amikor pici volt. Mindig az ölébe ültette és rengeteget mesélt neki. Rendkívül meghitt, bensőséges szeretetkapcsolat volt kettejük között, ami teljesen megelégtette őt. Igazi teljesség-érzéssel töltötték el őt ezek a gyengéd pillanatok. Csupán 13 éves volt, amikor egy szerencsétlenség következtében hirtelen elvesztette az apukáját. Édesapja halálával egy hatalmas űr keletkezett Klári néni szívében, amit, elmondása szerint, a férfiakkal, párkapcsolatokkal próbált kétségbeesetten kitölteni egész életén át. Ám azt az első meghittséget, azt az első szeretetet nem tudta megadni neki egyetlen kapcsolat (férfi) és még a házasság sem, mindig ott maradt a gyötrő hiányérzet a szívében. Még most, 86 évesen is ott él benne a vágy a kezdeti meghittség, intimitás és kényeztetés után.

Pontosan ilyenek vagyunk mi is. Akár meghitt, bensőséges kapcsolatunk volt az édesapánkkal, akár hiányzott ez a meghittség (talán mert nem is volt édesapánk, vagy annyira kivonult az életünkől, hogy olyan, mintha nem is lett volna), mindannyiunkban ott van ez a vágy, mely tulajdonképpen arra a mélyen gyökerező ősi intimitás-élményre, meghittségekre emlékeztet, amiben az első embernek volt része az Édenben. Ádám és Éva egykor szintén „ott ültek az Apukájuk ölében” és ez a végtelenül bensőséges, tökéletes szeretetkapcsolat minden vágyukat, belső szükségletüket megelégtette.

Mindannyian erre vágyunk, mert mindannyian erre teremtettünk. Mindannyiunkban szüntelenül ott él az olthatatlan vágy ezután az ősi szeretetkapcsolat után, hogy mi is a „mennyei Apukánk ölében ülhessünk”. Mi is valami földi dologgal, legfőképpen istenpótlékká vált kapcsolattal/kapcsolatokkal próbáljuk kétségbeesetten megelégtetni ezt a vágyunkat (bálványokat hajszolunk), de újra és újra csalódnunk kell. Természetesen nem a házassággal van gond, hiszen az Isten jó ajándéka a számunkra (1 Móz 2:24). Sőt, éppen a házasság különleges intézményével akar érzékeltetni számunkra Isten valamit abból a meghittségből, ami Közte és az ő népe között van (ld. Ézs 62:5; Jer 2:2; Ez 16; Hós 1-3; Ef 5:22-32). Tehát nem azzal van a baj, hogy szeretnénk egy társat, hanem azzal, ha túl sokat várunk a házasságtól és ha a társunk Isten helyére kerül, azaz ha *Isten helyett* a társunktól várunk végső, teljes, tökéletes megelégtetést. Ezt Isten előre megmondja, amikor a bűneset után megítéli és ezzel bizony jócskán megnehezíti a férfi és nő kapcsolatát (1Móz 3:16)¹, méghozzá azért, hogy nehogy a tőle elszakadt, ellene lázadó ember Istentől függetlenül teljes megelégedést és boldogságot találjon a házasságban vagy egy párkapcsolatban. Mert ezt a vágyunkat egyedül csak a mennyei Atyával való szeretetkapcsolat képes megelégtetni, mely akkor fog kiteljesedni, amikor átlépünk az örökkévalóság kapuján és végre meglátjuk a mi mennyei Apukánkat és a mi szerelmes Vőlegényünket, Jézus Krisztust.

Sokunk életében ugyanez a bálvány az akadálya annak, hogy megtapasztaljuk az Isten ajándékának (ami a Szentlélek által megvalósuló személyes kapcsolat Istennel) megelégtető, sőt mámorító örömét: egy (elképzelt vagy már meglévő) társtól, egy férfitől vagy egy nőtől várjuk azt, amit egyedül Isten tud megadni nekünk. Amikor pedig a társunk már nem tudja megelégtetni a szomjúságunkat, mérhetetlenül csalódtak és elkeseredettek leszünk, míg végül elválunk vagy szakítunk és egy újabb kapcsolattal próbáljuk megelégtetni a szomjúságunkat ahelyett, hogy elhinnénk, hogy Jézus Krisztusban *már* egyszer s mindenkorra megelégtítettünk, azaz, hogy nála van az, amire vágyunk. Csak el kellene már végre hinnünk.

¹ Ennek az Igének egy lehetséges, a hagyományostól eltérő magyarázatát itt olvashatod: <http://www.bpbibliaiskola.hu/Content/docs/Uralkodas%20-%20itelet%20vagy%20felszolas.pdf>

Hallottam egy nőről, akinek szintén a férfiak voltak a bálványai és alaposan tönkre is tették az életét. Egy nap ez a nő megtért bálványimádásából és ezzel a férfiakhoz való viszonyulása is megváltozott. Attól kezdve amikor egy férfi elkezdett érdeklődni iránta, mindig azt mondta magában: „*Lehet, hogy rendes férfi vagy, lehet, hogy nagyon fontos leszel nekem, lehet, hogy beléd fogok szeretni, az is lehet, hogy te leszel a férjem és az is lehet, hogy jó férj leszel, de tudd meg, hogy nem leszel soha az ÉLETEM! Mert az én Életem Krisztus!*” (Ld. Kol 3:3-4) Ez a kulcs. Csak így védekezhetünk az ellen, hogy bárki vagy bármi (legyenek akár Isten ajándékai) bálvánnyá legyen az életünkben: „Fontos vagy nekem, de nem te vagy az életem!”

Amikor valakinek helyreáll a kapcsolata Istennel (elkezd hit által belülről felfakadni az élő víz), akkor ennek az lesz a jele, hogy az ilyen ember elkezd mások felé szolgálni, azaz ő maga is egyfajta kúttá válik mások számára. Hirtelen megnyílik mások felé. Nem használni, kihasználni akarja többé a körülötte levőket (beleértve a társát), t.i. hogy elfogadást, szeretetet, megbecsülést próbáljon kicsikarni belőlük, hanem elkezd továbbadni nekik azt a szeretetet, elfogadást, megbecsülést, amit Istentől kap. Az Isten szeretete által megelégtett ember felszabadul mások szeretetére, még azokéra is, akik őt megvetik, elutasítják és semmire nem becsülik (legyen az akár a társa). Pontosan ez történik az asszonnyal. Azt olvassuk, hogy „*az asszony pedig otthagyta korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: 'Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?'*” (Jn 4:28-29)

Ez az asszony azért ment délben a kúthoz, mert hihetetlenül szégyellte magát a helybeliek előtt és messze el akarta kerülni a társaságukat és rosszindulatú megjegyzéseiket. Ezt az asszonyt teljesen elszigetelte a bálványimádása. Vajon mi szabadította fel ennyire őt a szégyen és az emberektől való félelem alól? Az, hogy valaki szembesítette azzal, amit eddig is nagyon jól tudott, vagyis, hogy milyen szégyenletes az élete?

Nem. Hanem az, hogy életében először találkozott egy „férfival”, aki olyan megbecsüléssel, szeretettel és tisztelettel viszonyult hozzá - *annak ellenére, hogy mindent tudott róla* -, amelyet még soha senkitől nem kapott! Jézus nem akarta őt kihasználni, nem tekintette őt élvezeti cikknek, nem vette őt semmibe, nem fordult el tőle undorral, *pedig ismerte az ő összetörtségét, ismerte romlottságát, ismerte bűnös, szégyellni való életét.* Ő mindezek ellenére szerette és tisztelettel, megbecsüléssel bánt vele. Ez valóban felszabadító! Egyedül ez a meg nem érdemelt krisztusi szeretet képes bennünket felszabadítani egy egészséges párkapcsolatra. Mert valójában mi nem olyan elfogadásra vágyunk, amit komoly erőfeszítéssel, valamilyen teljesítményünkkel, valamely előnyös tulajdonságunkkal vagy a tehetségünkkel ki tudunk érdemelni. A világban csak így vívhatjuk ki az emberek elfogadását, megbecsülését, de ez sohasem fog igazán megelégtíteni bennünket. Az ilyen módon kivívott „elfogadás” rendkívül törekeny és múlandó. Nekünk olyan elfogadásra van szükségünk, amit annak ellenére megkapunk, hogy „nem tudunk jól teljesíteni”, hogy velejéig romlott bűnösök vagyunk. Ezt az elfogadást, szeretetet, megbecsülést egyedül Istentől (Jézustól) kaphatjuk meg. Ilyen a mi Krisztusunk! Mindent tud rólunk, mindenkinél jobban tudja, milyen szégyenletes dolgokat követtünk el a bálványimádásunknak köszönhetően, hogyan próbáltuk a mi mennyei Atyánkkal való szeretetkapcsolat helyett a dísznók vályújánál, repedezett falú kutakkal, parázna szeretőkkel, hitvány bálványokkal megelégtíteni legfelsőbb szükségleteinket, és Ő mégis azt mondja nekünk, amit Jézusnak mondott: „*Te vagy az én szerelmes fiam/lányom, akiben gyönyörködöm*” (Mk 1:11). Neki ez az életébe került. Az életével fizetett azért, hogy ez a felfoghatatlan isteni szeretet, amivel Ő mindig is bírt, a miénk lehessen. Csak ez a szeretet képes megszabadítani minket a

bálványaink bűvöletéből, a férfiak vagy nők rabságából, azaz a társfüggőségtől. Egyedül az „Isten jósága” képes minket megtérésre indítani (Rm 2:4).

Szóval, mi végre házasodsz? Mit vársz a házasságtól? Mit vársz egy kapcsolattól? Mit vársz egy társtól? Mennyire vagy csalódott vagy megelégedett a jelenlegi társaddal kapcsolatban? Azt várod, hogy majd egy kapcsolattól (a házasságtól) lesz teljessé az életed? Vagy arra vágysz, hogy azt a teljességet, amit már megkaptál Krisztusban (ha keresztyén vagy), valaki mással is megoszthasd (legintenzívebben egy házasság keretein belül)?

Miért akarsz szakítani a pároddal? Vagy miért nem mered elkötelezni magadat amellet a lány/fiú mellett, akivel már egy jó ideje ismerkedsz? Mert nem elég jó a számodra? Mert úgy érzed, hogy nem tud igazán megelégtetni, és abban reménykedsz, hogy van valaki, aki még nála is jobb, és aki majd még nála is jobban megelégtít? Vagy attól félsz, hogy egy esetleges elköteleződés esetén örökre elszalasztod ezt a *még jobbat*, akit Isten tartogat számodra, csak ki kéne várnod, míg megtalálsz őt?

A *Ház a tónál* c. romantikus filmben (2006) egy kislány azt mondja Kate-nek (Sandra Bullock), hogy az anyukája azért nem ment hozzá a legutóbbi pasijához, aki egy rendes, jóra való férfi volt, mert azt mondta, hogy „*a sarkon túl mindig jön valami jobb*”. „*Talán a néniek is ezt kellene tenni: megvárni a sarkon túl közeledő jobbat*” – mondja a kislány. Kate éppen azon tűnődik, hogy otthagyja-e jelenlegi rendes, jóra való barátját egy még jobb pasióért, egy rejtélyes, romantikus idegenért (Keanu Reeves), aki talán nem is létezik. Majd hirtelen kijózanodva és mintegy önmagát győzködve csak ennyit mond a kislánynak: „*Talán. De ha nem vigyázok, egész életemben csak várni fogok.*”

Ha nem vigyázol, egész életedben csak várni fogsz. Értsd meg, hogy a „*még jobb*” Krisztus! Nincs „*jobb*” vagy „*rosszabb*” társ. Valójában, a Biblia szerint egyetlen igazán döntő szempont van csupán a párválasztásnál, hogy hívő legyen a társam (1 Kor 7:39), azaz, hogy szívből szeresse az Úr Jézust. Mert gondold csak végig: találhatsz társat, aki a vágyaid egy részét elégíti meg. Egy másik társ pedig a vágyaid egy másik részét, de ezeket is csak néhány évig, ideig-óráig. De úgy senki sem lesz képes megelégtetni téged, mint Krisztus: örökre, teljesen. Ő a *Jobb!* Vedd észre az önbecsapást! Vedd észre ezt az oltári nagy ördögi hazugságot, hogy majd attól leszel igazán boldog, ha megtalálsz az igazit (értsd: a tökéletest)!

Jézusban mindenünk megvan! Nála van, amit keresel. „*Hisz örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömem belőle sarjad.*” (2 Sám 23:5) Jézus maga az Isten ajándéka és a Neki köszönhetően helyreállt szeretetkapcsolat a mennyei Atyával! Ő soha nem vétetik el tőlünk! Ha szívből hinnénk, hogy Jézusban teljesen megelégtettünk (Jn 6:35), akkor csodálatos gyógyulásokat tapasztalnánk meg reménytelennek tűnő kapcsolataink terén (is). Pál azt mondja: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” (Rm 8:32) Ha ismernénk az Isten ajándékát, ha hinnénk, hogy Jézus Krisztusban teljesen elfogad, megbecsül, szeret az Atya, akkor nem szaladgálnánk különböző repedezett falú kutakhoz. Akkor helyreállna az örömünk és békeségünk és akkor sokkal felszabadultabbak lennénk egy-egy ismerkedés során is. Jézus Krisztus mindannyiunkat hív és ezt mondja: „*Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!*” (Jel 22:17).